

Opsamling før ferien

Vi er da kommet i gang med Superliga-sæsonen med et brag. Det er en lidt forvirret start, fordi vi (heldigvis) har en del klubber med i Europa, så det rykker hele kampprogrammet en anelse. Så man er nødt til at justere de sædvanlige TV-tider, når der også skal være plads til familien og nogle krimier på TV (det gode ved at se TV i denne alder er, at man godt kan genkende nogle momenter fra tidligere udsendelser, men at man lykkeligt har glemt, hvem morderen er).

Specielt den seneste runde giver mig anledning til at repetere én af mine såkaldte kæpheste. En del har spurgt om episoder fra den forgangne weekend. Jeg har skrevet det mange gange før, men nu tager jeg den så én gang til – og det bliver sidste gang. Jeg synes, at det er herligt, at folk er engagerede, men der er nogle begrænsninger på, hvad jeg kan kommentere, når det handler om kampe herhjemme.

Principielt gør jeg det aldrig på helt nylige situationer. Det er der flere grunde til. For det første er det ikke rimeligt at gøre det, før vi har alle dokumenter og forklaringer inde omkring kampen fra observatør, VAR-observatør og dommer. Hvad har dommeren set – hvad har VAR-dommeren set ud fra de mange ekstra vinkler, som han har til sin rådighed, og hvordan så det ud fra tribunen for observatøren? Der kan være afgrunde af forskel. Som skrevet så sent som i sidste uge – tingene er ikke sorte eller hvide, selv om alle gerne vil have det. Men sådan er fodbold og fodboldloven ikke skruet sammen. Som også skrevet før er de tre vigtigste ord i fodboldloven 'efter dommerens skøn'. I sidste ende bliver det et subjektivt skøn, selv om VAR kan hjælpe med de rent objektive skøn, omkring om en bold har krydset en linje eller ej. Så ligger der en opgave hos os med at få dommernes subjektive skøn til at ligge nogenlunde på linje, og det bruges der faktisk en del krudt på ved ugentlige møder og gennemgang af videoclips.

I den forgangne weekend havde jeg en af stamgæsterne forbi hele to gange med sin uforgribelige mening om straffesparket i Parken og udvisningen i Lyngby. Og jeg kan ikke gøre andet end at lade det ligge. Papirerne er ikke altid inde før min deadline onsdag aften. Og så er der lige en anden ting – hvis noget kan risikere at ende i en disciplinærsag, holder jeg mig langt væk, for jeg ville risikere at være blafrende inhabil, hvis der kom en sag ud af det, og jeg allerede havde udtalt mig.

Så budskabet er: lad nu være med at sende noget på helt friske danske situationer. Det er skønne spildte kræfter, medmindre det selvfølgelig har en terapeutisk værdi i, at man har det bedre ved at have fået luft. I så fald fuld forståelse – og indlæggene bliver læst, men de bliver ikke besvaret. Det er ikke arrogance, men simpelthen en konstatering af, at der ikke er noget svar at give. Noget helt andet er, at situationerne kan risikere at dukke op i senere artikler, når jeg først har alle oplysninger inde, hvis de stadig er interessante til den tid. Helt tilbage til antik romersk tid har princippet været, at man altid skal høre den anden side af sagen – og det gælder stadig, selv om vi nu har elektroniske hjælpemidler, der gør, at vi hjemme fra lænestolen mener at have den absolutte sandhed.

Helt aktuelt har der været en del medieskriveri omkring Premier Leagues udmelding med ekstra tillægstid. Der har været diverse mere eller mindre kloge kommentarer på den konto,

de fleste selvfølgelig kritiske. Jeg ville da også i Guardiolas sko være sur over at få en udligning mod mig i det 11. tillægsminut, som det skete i Charity Shield-kampen mod Arsenal.

Men det er nødvendigt at pointere, at dette er ikke en lovændring, og at det ikke er begrænset til England. Det har hele tiden stået i lovbogen, at dommeren skal lægge tid til for den tid, som går tabt undervejs (vel at mærke mens bolden er ude af spil – for vi har ikke effektiv spilletid i fodbold og får det forhåbentlig aldrig). Det kan der være mange årsager til: skadesbehandling, udskiftninger, VAR-check, forhaling af tiden og meget andet. Men specielt har IFAB bedt om at have speciel opmærksomhed på den tid, som går tabt på grund af scoringsjubel. Så der er ikke noget nyt i dette overhovedet – bare en retningslinje, der siger, at dommerne skal være opmærksomme på det, som allerede står i lovbogen. Vi har set det ved et par slutrunder nu, og det er klart, at det giver problemer for TV-stationer, som gerne skulle have en reklameblok ind, og så er det surt, hvis kampen går 10 minutter over tid. Det er selvfølgelig også surt for spillerne, at de nu skal have kondition og kræfter til noget mere.

Men for tilskuerne er det en klar gevinst. De er kommet for at se fodbold og ikke alle mulige ting og sager for at formindske den tid, hvor bolden faktisk er på banen. Så alt andet lige er det en indskærpning, som jeg hilser meget velkommen, selv om det kan virke voldsomt. Nu har vi i mange år levet med den evindelige kommentar i 2. halvleg om, at nu har vi nok de sædvanlige tre minutters tillægstid. Tingene har ændret sig.

En læser har også spurgt ind til det faktum, at man i nogle år i Italien havde en lodtrækning om, hvilke dommere der skal dømme hvilke kampe. Det samme har faktisk været tilfældet i Spanien (hvilket også gav den besynderlige situation, at en helt nyopdykket La Liga-dommer landede med Barcelona og Real Madrid. Resultatet var ikke ubetinget lykkeligt).

Under UEFA Convention, som sender penge til de enkelte medlemslande under den forudsætning, at man overholder en lang række kriterier, kan dette ikke længere lade sig gøre (i hvert fald ikke, hvis man vil have penge). Her er det en forudsætning, at kampene tildeles af et forbundsmæssigt organ, hvor der ikke er klubinteresser involveret, men hvor det alene er dommernes præstationer, som er afgørende.

Så er der lande, hvor man tilkalder hjælp udefra til de helt afgørende kampe, også derbies med en højrisiko. Det sker med alle parters accept, fordi man gerne vil ud af alle mistanker og sikre fuld neutralitet. F.eks. har i i Danmark haft adskillige dommere nede til de mere giftige kampe i Grækenland. Det er også fair nok. I mange år havde man fra UEFA den holdning, at det ikke var så godt, for sæt nu den samme dommer skulle møde et græsk hold i den 'normale' påsætning internationalt. Men de tider er ovre – vi hjælper hinanden.

Og så er der en læser, som har spurgt ind til, hvor lang tid VAR kan komme i spil ved en spilafbrydelse. Hvis vi stadig husker, at VAR kun kan skride ind ved mulige udvisninger, mulige straffespark og mulige forseelser før en scoring, er svaret forholdsvis enkelt - og dog. VAR kan give dommeren en melding, så længe bolden ikke er sat i spil igen – i så fald er situationen død. Dog med en enkelt undtagelse – voldsom adfærd. Hvis VAR på nylig fundne vinkler opdager en situation væk fra bolden, som skal medføre udvisning, kan det lade sig gøre. Der er et berømt eksempel fra den italienske Serie A, hvor en spytklat først dukker op på en vinkel otte minutter senere. Her kan VAR gå ind og bede dommeren om at se situationen på et review, og så bliver spilleren udvist, uagtet at der er gået otte minutter. Men man spoler ikke hele kampen otte minutter tilbage – det er kun udvisningen, som det handler om. Og

spørg mig så ikke om, hvad der skal ske, hvis den pågældende spiller havde scoret i mellemtiden. Det ville være en sag for højere magter.

Vejret ser pænt ud her ud på onsdag aften, og det er minsandten holdt op med både at storme og regne her i de østlige egne. Mirakuløst. Ferien nærmer sig også her om en god uges tid, så til den tid skal jeg nok ned og brygge på noget i arkivet i et par uger. Selv en frivillig klummeskribent har behov for noget ferie...